Kay, Vinnie

Soloproject van Zaanse gitarist/ multi-instrumentalist en componist Vincent Krancher.

Het album 'Where do we go from here' wordt in 1995 uitgebracht in onder andere Japan, Duitsland en en NL. Optredens in Japan!

Krancher speelde alle partijen voor het album zelf in. Een enkele bas= of keyboard track werd ingespeeld door Zaankanters Bert Dijkema (b) en Niels Schutten (k).

Interview met Arjen van Ginkel (NHD, 1995):

1995/15-5

Vinnie Kay: het gelijk van zanger/gitarist Krancher

Van onze medewerker

Arjen van Ginkel

WORMERVEER - Vinnie Kay. De naam ligt goed in de mond en in het gehoor, ook voor landen in de Arabische wereld, het voormalige Oostblok, West-Europa, in Japan en wellicht Amerika. De lijst met landen waar de nieuwe cd Where do we go from here van de Wormerveerse zanger/gitarist uitkomt is imposant. Vincent Krancher blijft er nuchter onder. Na verschillende rockbands volgde hij zijn hart en sleutelde thuis in alle rust aan zijn eigen composities, waarna bij toeval de platenmaatschappijen zich per fax meldden. Ondertussen is de magie met de oude maten blijven bestaan en brengt de gitaar het brood op de plank.

,,Het balletje kan raar rollen. Het Belgische blad Rock Report, verzamelt tapes van alles en iedereen die actief is op het gebied van hardrock en AOR (Adult Orientated Rockmusic). Zij vroegen of ik iets kon op te sturen. Na beluistering reageerden ze enthousiast en zeiden niet vaak zo verrast te worden door onbekende bands, waarop ze direct een heel artikel plaatsten. Italiaanse en Franse rockbladen volgden en op een gegeven moment hing het Engelse Now & Then Records aan de lijn met het plan in Los Angeles een cd op te nemen. We waren bijna rond tot Long Island Records uit Duits¬land in 7 dagen tijd een nog mooier aanbod deed. Ze waren door een scout in Vancouver Canada getipt. Dat was december 1994, slechts enkele opnames werden geremixed, zodat nu de cd in de winkel ligt en begint het werk voor de volgende.''

,,Je kunt zeggen dat ze mij hebben versierd. Normaal is het andersom, probeer je als band via optredens en demo's jezelf in de kijker te spelen. Het was niet de opzet, maar ik blijft er rustig onder. Wekelijks verschijnen er honderden 'pracht' platen, we zien wel. Ik ben nu 15 jaar met muziek bezig, (nee nog steeds geen dertig) eerst met Deathwish, een metalband en daarna met het melodieuzere Mover. Die band moest het gaan maken. Daar werkten we naar toe. We hadden een plaat opgenomen, een eigen podium, management, alleen geen maatschappij die met ons in zee wilde. Kijk als je er zo klaar voor bent moet er iets gebeuren, anders krijg je onrust in de band en zinkt je de moed in de schoenen, wat dus ook gebeurde.''

,,Dat nooit meer, dacht ik en ging vervolgens mijn eigen gang. Niet meer zoeken naar een stijltje dat misschien aanslaat. Niet meer luisteren naar mensen die roepen doe het zus of zo, daar maak ik inmiddels toch een beetje een lange neus tegen en geen standaardbrieven met bedankt voor u tape, maar... Twee jaar geleden ben ik gestopt met werken. Het was een soort kruispunt, waarna het definitief richting muziek ging. Op de bovenverdieping verscheen een kleine studio waar ik aan de slag ging.''

,,Ik weet niet meer wie het zei maar een goed nummer zweeft in de lucht, je moet het alleen weten te plukken. Soms sta ik op de wc en dan komt er een heel nummer voorbij. Dan pak ik mijn gitaar en soms blijkt het perfect te kloppen. 's Nachts kan ik in eens mijn bed uitspringen omdat er iets te binnenschiet. Ik hoor het in mijn hoofd. Een nicht van mij overleed en toen ik na de crematie thuiskwam, was er in 15 minuten een nummer. Het zijn de dingen om me heen die inspireren, daar vloeien tekst en muziek uit voort.''

,,Het begint met het vastleggen van de drumpartijen in de computer, daarna komen slaggitaar en bas en vervolgens de pianopartijen en zanglijnen. Dan krijg ik soms al de kriebels. Het feit dat er uit niets, iets kan groeien, da's mooi. Het bouwt zich op als een kaartenhuis. Goed er verdwijnt van alles in de kast, maar als het wordt wat je hoopt of nog beter, is dat een enorme kick.''

,,Voor de cd heb ik thuis in de studio alles zelf ingespeeld, behalve de toetsen dat kan Niels Schutten beter. Voor de optredens die gaan komen is er een band nodig. Momenteel speel ik in twee cover¬bands, de Zaanstockband en The Barfly's, waarvan de laatste, met drie optredens per week een commercieel succes is. Dan gaat het knoppie om, hup spelen, lekker loos gaan en mensen vermaken. Op zoek naar muzikanten voor mijn eigen band zijn we lang bezig geweest. Iedereen is daarin hartstikke belangrijk, want zonder hen kan ik niet. Aan de andere kant. Als iemand zegt, ik hou het voor gezien, sta ik op straat.''

,,Na vele reacties, audities en moeizame repetities kwam ik uiteindelijk met hangende pootjes bij mijn oude maten terecht. Ik ben nou eenmaal een Pietje Precies, een perfectionist. Ik belde: 'Bertje: zou jij?' (Bert Dijkema bassist). Hij wilde. Tegen Bert hoef ik niets te zeggen, dat gaat zuiver op gevoel, het gaat als vanzelf. We oefende één keer en de 'magic' was er weer. Net als met Danny (Simons), die drumt en zingt. Alle respons die nu volgt is een mooie bevestiging, van het gevoel dat ik van binnen had dat het zo moest. Het was niet mijn uitgangspunt, in principe doe ik het voor mezelf, maar het is prettig om te zien als je daar toch een beetje gelijk in krijgt. Dat Vinnie Kay iets losmaakt.''